

ՎԱՐԴԱՆ ԳԱԼՍՏՅԱՆ

ՅՄԱՐ ԱԶԱՏՈՒԹՅՈՒՆ

ከፍተኛ ሥራ ላይ ለሚገኙ ሰራተኛዎች
ሥራ ላይ ለሚገኙ ሰራተኛዎች

የሥራ ሥራ ሥራ ሥራ
የሥራ ሥራ ሥራ ሥራ
የሥራ ሥራ ሥራ ሥራ

የሥራ ሥራ ሥራ ሥራ
የሥራ ሥራ ሥራ ሥራ

Ծերանոց այցելությունը դարձավ երգի սկիզբը, երբ մի տարեց կին, շնորհավորելով ինձ և երախտիքի խոսքեր ասելով, արցունքների միջից հանեց կարոտը և բամեց իր պատմությունը այնտեղից:

This song was inspired by an elderly woman who I met at a nursing home. Once she greeted me and thanked me for my performance, the floodgates suddenly opened and out came the story of her life. But it was the wistful yearning in her tear-filled eyes that said it all.

Մայրդ սպասում է քեզ

Քո մայրն այնքան է քեզ սպասել,
Պատուհանից երկար նայել, հավատացել...
Անցորդի մեջ է քեզ փնտրել, բայց չի գտել,
Չի դադարել մայրդ սպասել:

Նրա գրկում ես մեծացել,
Նրա կրծքից ես դու սնվել, հասակ առել,
Եվ քո հոգում մի նոր աշխարհ է նա կերտել,
Մայրդ երբեք քեզ չի լքել:

Միգուցե դու երբեք չգաս,
Գուցե երբեք չհանդիպեք,
Բայց իմացիր ամեն անգամ
Ակսես դատարկ շողում է տես՝
Լույսը մարում, շուրջը լուծ,
Մայրդ հավերժ քեզ է սպասում:

Մայրդ սպասում է վերադարձին իր զավակի,
Մայրդ քաղցած է՝ հոգին սնող արցունքների,
Արցունքներից ստեղծված լճակ
Եվ լճակում փայտե նավակ, անառազաստ,
Մշուշապատ հոգում փնտրում է
Շողն արևի, կարոտ աչքերին
Եվ կտրատված թիակներով
Ալեկոծում խաղաղ հոգին:

Մենք ժառանգում ենք հավերժությունը փոխանցելու, սերնդե-սերունդ լույսն ու հավատը տարբերելու և բազմազանության մեջ առանձնահատկությունը նշմարելու կարողությունը:

Every generation has the capacity to connect with the eternal, practice virtue, experience faith, and distinguish the unique amid the multitude.

Սերունդ

Խոսի՛ր, որդիս, մնա ինձ հետ զոնե մի ժամ, վայրկյան,
Պատմի՛ր հուզող քեզ ամեն բան, պատմի՛ր:
Խոսի՛ր, թեկուզ չհասկանամ, ոչինչ,
Միայն թե ես քեզ ինձ մոտ զգամ:
Ասա՛, որդիս, եթե ունես որևէ հարց, խոսի՛ր.
Ես կընծայեմ քեզ իմ աշխարհը հայտնի,
Նույնիսկ անհայտ մեզ երկուսիս:

Ասաց պայծառ հոգին՝ թիկնած բազկաթռչին հոգնած,
Վաղուց լսած այս երգը հիմ՝ կարոտ իր անցյալին:

Նա վաղուց էր հեռացել, գաղտնի անեացել,
Հուշեր էր լուկ թողել:
Այս հուշերն են արթնացնում
Անցյալը իմ սրտում, կարոտ են դարձնում:

Կգա մի օր, երբ կգնամ շատ հեռուներ,
Ավա՛ղ, չի փոխվի կյանքը մեր երբեք,
Արի՛, որդիս, ամբողջ ուժով ես քեզ գրկեմ,
Սեղմեմ կրծքիս հավերժ, սիրտս բացեմ,
ցավերս հեռացնեմ...

Գիտեմ որդի՛ս, միևնույն է ինձ կներես,
Կհասկանաս. որդիդ անմեղ մի մանուկ էր,
Արարքը՝ արդյունք է անկեղծության:
Ախ, եթե իմանայի, հավերժ կգրկեի,
Սրտիս մեջ կառնեի անվերջ ...
Տե՛ս, չիլի մն է սրբացել...

Սերը պայքարի հիմքն է, ճշմարիտ պայքարը ծնում է սեր և ազատություն: Երզը նվիրել եմ զարման սրտով պայքարողներին: Մաշտոցի այգուց մինչև Թեղուտ, Քաջարան:

Պայքար, որ կծնի ազատություն

Բաժակդ բե՛ր, զարկե՛մ, ընկե՛ր,
Մենք նույն ճամփով ենք քայլելու,
Մենք նույն լեռներն ենք բարձրանում
եվ նույն կյանքով ենք ապրելու...

Բաժակդ բե՛ր, զարկե՛մ, ընկե՛ր,
Մենք մեր կենացն ենք խմելու,
Կարմիր արյան մեջ թաթախված՝
Մեր հին երգերն ենք երգելու...

Բաժակդ բե՛ր, ավա՛գ ընկեր,
Մենք քո կենացն ենք խմելու.
Այս ազգը, որ փնտրում է դե՞մ՝
Քո հետքերով է գտնելու.

Քո հետքերով՝ նոր ճանապարհ,
Քո խոսքերով՝ ճշմարտություն,
Մեր սերը այս ազգին՝ պայքար,
Պայքար, որ կծնի ազատություն ու սեր,
Արդարություն անստվեր և իրական հույսեր:

Զի՛ց ցամաքի ո՛չ մի աղբյուր,
Ո՛չ մի ծաղիկ չի թառամի,
Ո՛չ մի մանուկ էլ չի թախծի,
Քանզի խենթերն են ապրելու,
Իսկ ով խենթ չէ, նա...
Մեզ հետ կենաց չի՛ խմելու:

Struggle stems in love. A truthful struggle breeds love and freedom. This song is dedicated to all the activists who possess the spirit of Spring in their hearts—the champions of Mashtots Park, Teghut, Qajaran, and others.

Բաժակդ բե՛ր, նորից լցնեն:
Զարկե՛նք, խմե՛նք, էլ խենթանանք:
Սկզբից ավարտ մեկ քաջ է,
Ե՛կ թողնենք ներկան, վերադառնանք:

Բաժակդ բե՛ր, զարկե՛մ, ընկե՛ր,
Դեռ շատ զարկեր ենք ապրելու
Անտեղ, որտեղ լափում են դեռ.
Դա ում հաշվին է գրվելու:

Վերջին կենացն, ավա՛գ ընկեր,
Մենք քո կենացն ենք խմելու.
Այս ազգը, որ փնտրում է դեռ,
Քո հետքերով է գտնելու:

Քո հետքերով՝ նոր ճանապարհ,
Քո խոսքերով՝ ճշմարտություն,
Մեր սերը այս ազգին՝ պայքար,
Պայքար, որ կծնի ազատություն ու սեր,
Արդարություն անստվեր և իրական հույսեր:

Զի՛ց ցամաքի ո՛չ մի աղբյուր,
Ո՛չ մի ծաղիկ չի թառամի
Ո՛չ մի մանուկ էլ չի թափածի,
Քանզի խենթերն են ապրելու,
Իսկ ով խենթ չէ, նա...
Մեզ հետ կենաց չի՛ խմելու:

Դեկտեմբեր, 2011թ.: Երգի կեսից ամառին անգամ դադարեցրի կատարումը և դուրս թաա սրահից:
Ներսունս պայքարն էր եռում. լույսի և ստվերի խաղ: Ձերբակալել էին Նարեկին...

Մի նոր հավատ (Նարեկ Յարութիւնեանին)

Ու՞մ պատմես ցավը քո սրտի,
Ու՞մ պատվես դու, երբ չգիտես՝
Դիմացդ ստվեր է, թե մարմին,
Երբ գողանում են քո հոգին:

Հավատդ քեզ թողնում է մերկ,
Ձեռքդ սառնում է բարկից,
Երբ քեզ ժպտում են շշուկով,
Աչքերի մեջ դարձյալ ոչինչ:

Երբ դու նայում ես անցյալիդ՝
Երկնային գորշ անեզրությամբ,
Հարցերդ ուղղում ես երկնքին.
Հասցեն անհայտ է մարդկության:

Երբ քեզ նայում են երկնքից՝
Իբրև ճրագ, իբրև այրում,
Բայց դու ընկնում ես հատակին,
Մոմի նման դանդաղ հալվում:

Ո՞վ ընդունեց քեզ գրկաբաց,
Ո՞վ կընդունի դեռ մտածված,
Երբ միջոցներն են կարծրանում,
Եվ պատճառները՝ նոսրանում:

It was December, 2011. One evening, midway into my performance, I stopped abruptly and rushed out of the hall, overcome with a burning sense of injustice. The struggle between light and darkness was upon me. They had arrested Nareg...

Կրագվի ամեն մի բաց,
Եվ կգտնի ամեն մի հարց
Իր պատասխանը յուրովի
Եվ լռությունը անտեսված:

Բայց դու նայում ես անցյալիդ՝
Լռության մեջ անեզրության,
Հայացքդ ուղղում ես աստղերին,
Սակայն ամպերն են քո ներկան:

Եվ քեզ նայում են երկնքից՝
Իբրև ճրագ, իբրև այրում,
Բայց դու ընկնում ես հատակին
Մոմի նման դանդաղ հալվում:

Մոմի նման դանդաղ հալվում,
Կերպարներում վերածնվում,
Դու քո լույսով ես ջերմացնում
Եվ քո հոգում խաղաղություն եմ ես փնտրում
այն չեմ գտնում...

Ես իմ անցյալն ու ներկան քամեցի և կերտեցի հայի կերպարը, այն փնտրեցի ամենքիս մեջ:
Հազվադեպ՝ գտա՝:

Յիշատակ
քո հոգեւոր զօր
մտն է սրտե՛ս:
Բ. Մանուկյան

Իմ անունը Հայ է

Իմ անունն է հերոս՝ կոչված եմ մեռնել,
Հանուն իմ ազգի՝ երդվել եմ թուլել,
Անունս արի, քաջ ազատական,
Պատրաստ եմ մեռնել հանուն հայության:

Պատրաստ եմ կերտել հզոր բուրաստան,
Պատրաստ եմ սերտել իմ մայր Հայաստան,
Պատրաստ՝ ապտակել վախկոտ թշնամուն,
Իմ իսկ ձեռքերով, այլ ոչ թե կացնել՝ քնած ժամանակ:

Ինձ կոչում են հերոս, այլ ոչ խենթ պատառ՝
Պոկված թշնամու ավինով կեղտոտ,
Իմ անունն է պայքար, վախճանս՝ հաղթանակ,
Ե՛կ կերտենք միասին ազատ ու անկախ, միացյալ
Հայաստան:

Իմ անունն է արդար, օրհնյալ հայրդի,
Երբեք չեք գտնի խոսքիս մեջ կեղծիք,
Իմ անունն է զավակ՝ քնքուշ հայոց մոր,
Որ դարեր շարունակ երգում էր օրոր.

Երգում էր օրոր հերոսին անմահ,
Քանգի իր հերոսն անքուն էր դարձյալ,
Երգում էր օրոր՝ սեղմած ձեռքերով,
Պատրաստ էր զոհել հնչյուններն աղոտ:

Իմ անունն է Պուշման, Նժդեհ, Արաբո,
Կանգնած եմ ահա բարձունքին գերող,
Կանգնած եմ պատրաստ՝ կռվին, որ երբեք
Չի՛կնքի ավարտն.
Ավարտն էլ եմ ես...

Երգերը գրելուց առաջ պետք է շղթայվեն կիթառի լարերով, որպեսզի չդառնան ճակատագիր:

Ոսկե այգում

Ոսկե այգում, երբ ես նրան հանդիպեցի
Եվ երբ ձեռքերը շոյեցի՝ խոստանալով հավերժ սիրել,
Հայտնվեցին պայծառ աստղերն ու մի լուսին,
Մեղմիկ քամին՝ տերևներով աշնանային:

Եվ նա ժպտաց ողջ իմաստով գերմոգական՝
Արցունքոտամ իր աչքերը թաքցնելով խավարի մեջ,
Սակայն լուսինը համառեց և դուրս ելավ ամպի
տակից,
Լուսավորեց մեր երկուսին՝ կախարդելով հավերժ
երգով և օրհնելով:

Մենք հեռացանք՝ փոխանցելով իրարու մեջ
Բազում հուշեր և խոստումներ մեծն սիրո,
Մենք հեռացանք, մեզ հետ տարանք օրերն ուրախ,
Աշնանային իրիկուններն անծրալային:

Կյանքը դարձավ մի պատմություն,
Ներկան դարձավ անվերջություն,
Իսկ ապագան կախվեց թելով անելության.
Թեև գիտենք՝ կգա մի օր կիայտնվենք մենք երկուսով
Ոսկե այգում կախարհական և կիյունենք մենք այդ
թելով մեր ապագան:

Փոխվեց տարիք, փոխվեց բարքեր,
Ճերմակեցին մեր երազներն...
Նոր ժամանակ և նոր մտքեր,
Եկան երբեք չերգված երգեր...

A song, before it's been written down, should be manacled in the strings of a guitar, for it may otherwise self-fulfill itself into a destiny.

Բացվեց մի նոր լայն ճանապարհ,
Ետում մնաց մի պատմություն,
Սակայն սրտիս մեջ քարացած
Կար մի երազ՝ սիրով լեցուն,
Որը ուղղեց ինձ դեպի ետ,
Դեպի այգին աշնանային.

Ոտքս դիպավ տերևներին
Եվ լսվեցին խուլ շրշուններ
Վաղուց թափված արցունքների,
Որոնք կարծես ինձ են փնտրել:

Դատարկ այգին, տարօրինակ անկեղծություն
Եվ խստամտներ, որոնք դարձան անմտություն,
Հրաշք կաղնու վրա փակված՝ անվանատառն ինձ
մտերիմ,
Դարձել էր գուսապ ոչնչություն. չէր երևում...

Իսկ իմ անցյալը ինձ խնդրեց՝
Թաղել իմ վիշտն իր երգերում,
Եվ մի նոր երգ ինձ նվիրեց՝ կյանքով լեցուն,
Որ ես քայլեմ դեպի առաջ
Ճանապարհով՝ անելության թելից սեղմած...

Մեր երկիրը կառուցվել է մեր ժողովրդի լուսյան և չլաված երգերի հիմքի վրա: Այդ երգերի ազատությունը կդառնա կուտակված լուսյան կանջը:

Տղի 7 խոսքի մի շարք
Այն էլ ինչ 4-րդ խոսք
Էնչի՞նչ ինչ 15-րդ խոսք
Տղի 12-րդ խոսք
Այն էլ ինչ 14-րդ խոսք
Գրեմք, 15-րդ խոսք 18-րդ խոսք
Սա, 12-րդ խոսք
Դուրս ինչ 14-րդ խոսք
Այն էլ 15-րդ խոսք
Այն էլ 15-րդ խոսք
Տղի 12-րդ խոսք 15-րդ խոսք
Գրեմք 18-րդ խոսք
15-րդ խոսք 18-րդ խոսք
Այն էլ 18-րդ խոսք

Բայց ինչ 18-րդ խոսք 15-րդ խոսք
Գրեմք 14-րդ խոսք 18-րդ խոսք
Այն էլ 18-րդ խոսք 15-րդ խոսք

Պոետը մեռավ հանձարի սրտում

Պոետը մեռավ հանձարի սրտում
Նույնիսկ պատերը երբեք չեն եղել
Ընդունակ անգամ մեկ բառ փոխելու,
Նրանք կրել են, իրենց մեջ առել
Հազար ու մի սուտ մեզանից հեռու:

Եվ տառապանքով լի նրանց հոգին՝
Պոկված տերերի ահ ու սարսափից,
Վախեցել են, որ քանդեն, կործանեն
Կողքի պատերին, պահող պուներին:

Եվ նրանք հիմքից քանդեցին պատերն
Ամեհի, ամուր, ամեն բան տեսած
Կամ զարդարեցին այն նկարներով,
Որ էլ չխոսեն, չբացահայտեն,

Որ տերերն այնքան անոթի եղան
Տնից հանեցին որք զավակներին,
Որ ավելացնեն բաժինը իրենց ու լավ հաստանան:

Պոետը մեռավ հանձարի սրտում,
Նրա հոգու մեջ չկար ոչ մի երգ
Եվ նա իր վերջին երգերն էր երգում՝ մահվանը
ընդդեմ:

Մեկը կարոտ էր մի պատառ հացի,
Մյուսին պատառը չէր էլ գրավել՝
Նա վշտացած էր իր փոքրիկների զուսպ
հառաչանքից...

Our country was built on the silence and unheard songs of our nation. Once liberated, the song of freedom cannot be silenced...

Մուրճը ոչ մի տող չի կարող գրել.
Գրում է միտքը, գրչի հետ մեկտեղ,
Սակայն սլաքը՝ հին ժամացույցի,
Չէր համատեղում մուրճն ու գրիչը:

Անգամ համրեցին երգի բառերը,
Որը գրված էր առաջին սիրո տառապանքներից
Այժմ՝ ծաղրական, քանզի այն սեր էր կոչել անուրը...

Նժույզի ոսկե պայտը կոտրվեց,
Այն իր ազգակցից մի հին պայտ խնդրեց
Եվ իրեն լծեց, որ իր մտրուկը
Երբեք չդառնա տերերի ստրուկը:

Պոետը մեռավ հանճարի սրտում,
Նրա հոգու մեջ չկար ոչ մի երգ
Եվ նա իր վերջին երգերն էր երգում՝ մահվանը
ընդունելով:

Եվ թեև հիմա ստորուկներ չկան՝
Կան սրիկաներ բազում, անաթժան,
Որոնք թրթով են կառուցում իրենց տունն ու
ապագան:

Ու հիմա նստած փողբիկ քաղաքում,
Օղու բաժակին իր ցավը կիսում,
Տիկին Արուս էր մի պոետ երգում՝
Պահելով անքուն իր ընտանիքին,

Իսկ մուրճը ընտրած լավագույններին՝
Կյանքը հեռացրեց թողթ ու գրիչից,
Անգամ օրագրի էջերի վրա դատարկ մնացին
Կյանքի սյուները...

Պոետը մեռավ հանձարի սրտում,
Այն անկացավ լուսնի խորքերում,
Որ մի ժամանակ երազկոտ հոգին
Երգեր էր գրում իր սիրեցյալին...

Հանձարը մեռավ սին պոեզիայում,
Որ մի խելագար պոետ էր գրում....

Մի՞թե խավար էր տիրում, մի՞թե ոչ ոք չէր տեսնում:

1915

Սուրբ սարից այն կողմ, երբ իմ զորավոր ժողովուրդն ընկավ,
Սայր գետից այն կողմ, երբ անգորացած այն հալածվեցավ,
Երբ եկեղեցու խաչը վայր ընկավ՝ երկինքն ամպամեջ...

Զքնաղ գարուն էր, և մանուկների զվարթ հնչյուններ,
Որքան սիրուն էր, իմ ժողովրդի սրտի մեջ
այնքան բերկրանք ու կյանք կար,
Իմ ազգի նման Աստծուն նվիրված էլ ոչինչ չկար.
Մեղա քեզ, Աստվա՛ծ...

Երկինքն ամպամեջ, հայի տունդարձի ճամփան խոտորվեց,
Եվ տունը այրվեց, մանուկի զվարթ ծայնը ողբ դարձավ, հոգին մթագնեց,
Փրկանք աղերսող աղոթքը իր մոր աչքերում սառեց.
Հա՛յր մեր, փրկի՛ր իմ որդուն,
Հա՛յր մեր, փրկի՛ր իմ որդուն...

Անդունդին կանգնած, աչքերը փակած մահվանը ժպտաց,
Շոգ անապատում՝ վերքերով պատված, ծարավից մեռած,
Իր մեջ կյանք կրող հայուհին մորթված խրճիթում ընկած.
Մի՞թե խավար էր տիրում,
Մի՞թե ոչ ոք չէր տեսնում...

Հեքիաթից այն կողմ՝ իրականության դժգույն շղարշում,
Իմ կյանքի երկրում, որտեղ այս պահին այլ ազգ է երգում,
Միլիոն ու կես մարդ զոհվեցին, քանզի կոչվում էին Հայ:

Մշակը թողեց բահ ու զենք վերցրեց հանուն իր երկրի,
Ֆիդային ելավ, հրաժեշտ տվեց կին ու զավակին,
Գնդակահարված որդուն տեսնելով՝ հայ կինը զինվեց.
Մեղա, Տեր Աստվա՛ծ...

Was it the darkness, or our blindness...?

Խորանի առջև կանգնած քահանան,
Օրորոցի մեջ պառկած երեխան,
Հիվանդանոցում՝ հիվանդը անքուն
Նրանք միասին մեկ ճշմարտության կնիքն են, որ կան...

Սուրբ սարից այս կողմ նստած եմ մենակ,
Մայր գետից այս կողմ՝ երգում շարունակ,
Որ մի օր գրկեմ, իմ Վանա լճի ափի մոտ կանգնած,
Թռնիկին իմ Հայ...

Ի՞նչ պետք է տամ սերունդներին, երբ ներկան կեղտոտ է: Չէ՞ որ պետք է ապագայում պատմության էջերը մաքուր լինեն:

Ողջո՛ւյն

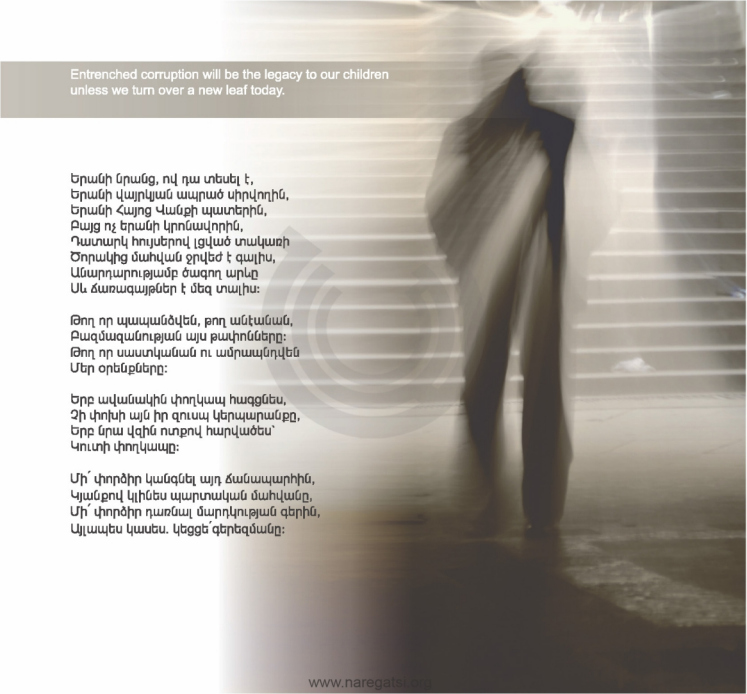
Ողջո՛ւյն, անծրկից քանդված քեզ, ակո՛ւս,
Ողջո՛ւյն, հեղեղով լցված ջրափոս,
Ողջո՛ւյն քեզ մայթին պառկած դատավոր,
Դու հիմա ստվեր ես և չունես անդորր:

Ողջո՛ւյն խայտառակ ապտակ ստացած,
Ուսադիրներից ծոված ուստիկան,
Իրական գողին զգել ես տունդ,
Ինքդ մտել ես մետաղե բունդ:

Արդարությունը այլևս հանցանք է,
Կաշառք վերցնելը պատվով արարք է,
Մարդուն հարգելը վիրավորանք է,
Սպառնալիքը կարեկցանք,
Կատախությունը սխալմունք է,
Չկա՝ աթոռ, չկա՝ և ձեռք մեկնող,
Մարդկայնությունը հազվադեպ է
Այս աշխարհում խառնաշփոթ:

Երանի այն գորշ, տգեղ կապիկին,
Որ անվանվում է մարդկության նախնին,
Երանի Հայկին, ախտյան Քելին,
Երանի նրանց ճակատամարտին:

Հանուն մի ցեղի, հանուն ընկերոջ,
Հանուն մեծ սիրո, կատարյալ Տիրոջ՝
Կմեռնի ամբողջ ազգը նորաստեղծ,
Սակայն անունը կմնա անելծ:

Entrenched corruption will be the legacy to our children
unless we turn over a new leaf today.

Երանի նրանց, ով դա տեսել է,
Երանի վայրկյան ապրած սիրվողին,
Երանի Հայոց Վանքի պատերին,
Բայց ոչ Երանի կրոնավորին,
Ղատարկ հույսերով լցված տակառի
Ծորակից մահվան ջրվեժ է զալիս,
Անարդարությամբ ծագող արևը
Սև ճառագայթներ է մեզ տալիս:

Թող դր պապանծվեն, թող անէանան,
Բազմազանության այս թափոնները:
Թող դր սաստկանան ու ամրապնդվեն
Մեր օրենքները:

Երբ ավանակին փողկապ հագցնես,
Չի փոխի այն իր գույս կերպարանքը,
Երբ նրա վզին ոտքով հարվածես՝
Կուտի փողկապը:

Մի՛ փորձիր կանգնել այդ ճանապարհին,
Կյանքով կլինես պարտական մահվանը,
Մի՛ փորձիր դառնալ մարդկության գերին,
Այլապես կասես. կեցցե գերեզմանը:

Ձեռքերը և հոգին մաքուր անազատությունն ավելին է, քան անբարո ազատությունը:

Ինչպես ես կամ (Միեռ Ենոքյանին)

Դու չգիտես, թե ինչ ասել է՝ անվերջ գոռալ առանց ծայնի,
Ապրել հավերժ երազներում և էջերում մատյանների,
Դու չգիտես, թե ինչ արժե խլացնող ծայնը հարվածի,
Եվ օրենքի երակներում սառչող վայրկյանը հավատի:

Ես գրուցում եմ քեզ հետ, մա՛րդ,
Փորձի՛ր նայել աչքերիս մեջ՝
Ինձ հասկանալ ինչպես ես կամ,
Մեկնաբանի՛ր ինչպես կուզես:
Ես վերլուծել եմ ամեն ինչ՝
Մոտիկ անցյալ, ներկա՝ ոչինչ,
Կաթիլներով իմ անծրևած ես մաքրեցի անցած ճամփաս:

«Դեպի ցմահ ազատություն»՝ պարզևս այսպես է որակվում,
Հաղթանակի բուն էությունն ինձ երկնքից ես շնջում:
Ո՛վ է տալիս ազատություն, ի՛նչ օրենքով ես այն վերցնում,
Դուք իմ մարմինն եք բանտարկել, մի՛նչդեռ հոգիս ծեղ է ներում:

Ես գրուցում եմ քեզ հետ, մա՛րդ,
Փորձի՛ր նայել աչքերիս մեջ՝
Ինձ հասկանալ ինչպես ես կամ,
Մեկնաբանի՛ր ինչպես կուզես:
Ես վերլուծել եմ ամեն ինչ՝
Մոտիկ անցյալ, ներկա՝ ոչինչ,
Կաթիլներով իմ անծրևած ես մաքրեցի անցած ճամփաս:

Better shackled in chains but with a clear conscience than free but ridden with guilt.

Ամեն միջոց ջնջող պատից, գոյությունից՝ տարիներն իմ,
Բայց շուրջս դեռ լուռ է, երկինքը մի բուռ է,
Ճաղերը՝ պոկված քեռ, հոգին իմ վառ գարուն էր,
Անլուր է... անլուր է...
Ես գրուցում եմ քեզ հետ, մա՛րդ,
Փորձի՛ր նայել աչքերիս մեջ,
Տե՛ս ինչ գունեղ է քո աշխարհն՝
Իմ լուռությունն է այն ներկել:
Ես վերլուծել եմ ամեն ինչ
Մոտիկ անցյալ, ներկաս՝ ոչինչ:
Կաթիլներով իմ անձրևած ես մաքրեցի անցած ճամփաս:

Ինձ բախտ վիճակվեց կիսել ջերմ մթնոլորտը Նարեկացի Արվեստի Միության տանիքի ներքո, և լինել դրա մի մասնիկը, սկզբում Շուշիում, ապա՝ Երևանում: Հազվագյուտ մշակութային ոգին, սերը, համերաշխությունը և բարին անպակաս են պատերից այդ կողմ: Կուզենայի, որ ամեն հայ ունենար իր մեջ իր մշակույթի հանդեպ նույնքան հավատարմություն, որքան Նարեկացի Արվեստի Միությունը:

I was honored to share the warm atmosphere of the Naregatsi Art Institute and to be a part of it, first in Shushi, then in Yerevan. There is always such an exceptional spirit, love, harmony and kindness within these walls. I wish every Armenian was as devoted to his culture as Naregatsi Art Institute.

1. Մայրդ սպասում է.....	3:03
2. Սերունդ	2:42
3. Պայքար որ կծնի ազատություն	3:05
4. Մի նոր հավատ (Նարեկ Յարութիւնեանին) 3:18	
5. Իմ անունը Հայ է	3:04
6. Ոսկե այգում	4:18
7. Պոետը մեռավ հանձարի սրտում.....	3:43
8. 1915	4:25
9. Ողջույն	3:47
10. Ինչպես ես կամ (Մհեր Ենոքյանին)	4:13
11. Անակնկալ	

1. Your Mother's Waiting.....	3:03
2. Generations	2:42
3. Struggle to Breed Freedom	3:05
4. A new Belief (to Nareg Hartounian)	3:18
5. Armenian is My Name.....	3:04
6. In the Golden Garden.....	4:18
7. Inside the Genius, the Poet Died.....	3:43
8. 1915	4:25
9. Greetings	3:47
10. The Way I Am (to Mher Yenokyan).....	4:13
11. Bonus track	

Հնչյունային օպերատոր՝ Արմեն Եգանյան
 Ձևավորումը՝ Կարեն Հակոբյանի
 Լուսանկարները՝ Նարեկ Յարութիւնեանի
 խոսքը և երաժշտությունը՝ Վարդան Գալստյանի

Sound Engineer: Armen Yeganyan
 Concept Design and Layout by Karen Hakobyan
 Photographs by Nareg Hartounian
 Lyrics and Music by Vardan Galstyan

LIFELONG FREEDOM Vardan Galstyan

ՆԱՐԵԳԱՏԻ ԱՐԿԵՍՏԻ ՄԻՈՒԹՅՈՒՆ
NAREGATSI ART INSTITUTE